

διασφύζουσι καὶ τῆς τουρκικῆς τυρκινίας· διότι καὶ ἴγνη καλὰ τουρκικοῦ τζαμίου, οὐ οἱ τοῖχοι καὶ ἡ τοῦ μιναρῆ βάσις μετὰ τῆς ἀρχῆς τῆς ἔσω αὐτοῦ κλίμακος διατηροῦνται, ἐπὶ τῆς ἄνω συνοικίας παρὰ τὴν φερώνυμον πηγὴν (τζαμί) σφύζονται, καὶ παρ' αὐτὸ οἱ τε θόλοι καὶ τὰ ἐνδον χαμαμίου (βαλανείου) καὶ περίεξ πληθὺς ἐρειπίων οἰκημάτων τουρκικῶν καὶ ὁδοὶ λιθόστρωτοι (καλδερῖμ), καὶ πολλοὶ πύργοι κατηρειπωμένοι· ἄλλο δὲ τζαμίον ἔκειτο, ἐνθα νῦν τὸ κομψὸν δημοτικὸν σχολεῖον, καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ τὸ σεράγιον, ἀπέναντι δὲ ἐπὶ τῆς ἐτέρας ὄχθης τοῦ διασχίζοντος τὴν πολίχνην χειμάρρου τὸ διοικητήριον.

Πλείονα περὶ τῆς ἱστορίας τῶν τόπων τούτων διαλαμβάνονται ἐν τῇ πρό τινος χρόνου ἐκδοθείσῃ ὑπ' ἐμοῦ μονογραφίᾳ «*Ἀζανιάδι*» (σελ. 67—70, 82—88, 96—106, κλπ).

Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ.

ΑΝΘΗ ΚΥΚΛΑΜΙΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Γνωρίζετε τὸ Ταλλουάρ; Ἐάν ὁ καλὸς σας δαίμων σὰς ἔφερον εἰς Ἄνεσῦ, καὶ ἐάν ἐκάματε τὸν γῦρον τῆς λίμνης, θὰ παρετηρήσατε βεβαίως τὴν εὐδαίμονα γωνίαν, τὴν γλοερὰν καὶ σιγηλὴν ὅπου τὸ χωρίον τοῦτο φαίνεται ὡς ὑπνώτον εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὄρέων. Ὁ βράχος τοῦ Σέρ, ὅστις ἀνορθῶ μέχρι τοῦ μέσου τῆς λίμνης τὸ ἀκρωτήριόν του τὸ δασῶδες καὶ διερρωγὸς περικλείει ἐν τινι ἀγκῶνι καὶ προστατεύει ἀπὸ τοῦ βορρᾶ τὰς πέντε ἢ ἕξ ἐπαύλεις, τὰς τριάκοντα οἰκίας καὶ τὴν ἀρχαίαν μονήν, τὴν μεταβληθεῖσαν εἰς ξενοδοχεῖον, ἐξ ὧν συνίσταται τὸ Ταλλουάρ. Τὸ χωρίον διασπείρεται μεταξὺ τῶν κατωφερῶν ἀμπέλων καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν καρῶν. Ὅπισθεν, ὑψοῦται μίᾳ πρώτῃ ῥάχιδι ὄρους καλυπτομένη ὑπὸ φηγῶν καὶ δρυῶν· ἔπειτα ὑπεράνω μεγάλου ὄροπεδίου, ὅπου κυματίζουσι ἀγροὶ βροίξης καὶ βρώμης, βοσκαὶ καὶ ἑλατῶν δάση καλύπτουσι διὰ τῆς ἀμαυρᾶς ἢ λαμπρᾶς γλόης των τὰς ἀποτόμους ἐξοχάς, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὁπίων ὁ Λανφὸν καὶ ἡ Τουρνὲτ διαγαφροῦσιν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰς ὑπὸ τοῦ ἡλίου χρυσαζομένους ὁδοντωτὰς ἐξοχάς των.

Κάτω, ἡ λίμνη ἐκτείνει τὰ κυανᾶ καὶ λεῖα ὕδατά της, ἐφ' ὧν ὀλισθαίνουσι ἀκάτια μὲ τρίγωνα ἰστία. Ἐν τῷ κυανῷ τούτῳ καθρέπτῃ αἱ λεῦκαι τῶν ὄχθων, αἱ τραχεῖαι κατωφέρειαί καὶ αἱ ἐπαλξοειδεῖς κορυφαὶ τῆς ἀντιθέτου ὄχθης ἠδέως ἀντανακλῶνται. Τὸ φῶς, διηθούμενον οὕτως εἰπεῖν δι' ὠραίων νεφῶν, χρωματίζει μεγαλοπρεπῶς τὸν κύκλον τῶν ὄρέων τὸν περιβάλλοντα τὴν *Ἀκραν τῆς Αἰμῆς*. Τὸ βαθύ πρασινὸν χεῶμα, τὸ ἀμαυρὸν κυανοῦν, τὸ ζωη-

ρὸν ἰῶδες, τὸ ἀργυρόχρουν φαῖον συγχέονται διὰ βαθμιαίων χρωματισμῶν μὲ τὸ κυανοῦν τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ φωσφορῶδες πρασινὸν τῶν ἀμπέλων. Ἐπὶ τῆς τοποθεσίας αὐτῆς τῆς μεγαλοπρεποῦς ἄμα καὶ γλυκεῖας ὑπάρχει εἰρήνη βαθεῖα, διακοπτομένη μόνον ὑπὸ τῆς κωδωνοκρουσίας τῶν χωρικῶν κωδῶνων, τῶν κελαδημάτων τῶν πτηνῶν καὶ τῆς διαβάσεως ἀμξζίου βραδέως συρομένου ὑπὸ βοῶν. — Ἐκεῖ πρέπει νὰ ὑπάγῃ τις διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὴν χαρὰν εὐτυχῶν ἐρώτων, καὶ ἐκεῖ ἀκόμη πρέπει νὰ καταφύγῃ, ἂν θέλῃ νὰ καταπραύνη μεγάλην θλίψιν. Τὰ ἀρώματα τοῦ ἡδυόσμου καὶ τοῦ κοπέντος χόρτου, τὰ ὅποια φέρει ὁ ἀήρ τοῦ βουνοῦ, σὰς περιβάλλουσι διὰ γλυκεῖας θωπείας ἐνῶ συγχρόνως καταπραύνουσι τὰς πικρὰς ἀναμνήσεις καὶ ἐπουλοῦσιν ὡς βάλσαμον τὰς ἠθικὰς πληγὰς.

Προχθὲς συνήντησα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Τουρνὲτ τρεῖς περιηγητὰς οἵτινες κατέβαινον μὲ τὴν ὀρεινὴν βακτηρίαν εἰς τὴν χεῖρα, μὲ τὸν σάκκον εἰς τὴν ῥάχιν καὶ τὸν πῖλον στολισμένον δι' ἀνθοδέσμης κυκλαμίας. Ἦσαν εὐκίνητοι, ζωηροὶ καὶ νέοι· ὁ πρεσβύτερος ἦτο μόλις εἰκοσιπενταέτης. Τοὺς παρατήρησα μὲ συγκίνησιν διαβχίνοντας, καὶ εἰς τὸ θέαμα τῆς εὐθύμου νεότητός των ὄλαι αἱ ἀναμνήσεις τοῦ εἰκοστοῦ μου ἔτους ἀνέβησαν εἰς τὴν κεφαλὴν μου. Ἐνθυμήθητι ὅτι κατέβαινον εὐθύμως τὴν αὐτὴν ὁδόν, μὲ ἀνη ἐπὶ κεφαλῆς, μὲ δύο ζωηροὺς φίλους· καὶ, καθὼς αἱ κορυφαὶ τῶν ὄρέων ἀντανακλῶνται ἐπὶ τῆς λίμνης, ἡ ἀνάμνησις τῶν παλαιῶν χρόνων παρέστη ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου ὡς ἀντικατοπτρισμὸς μὲ τὰς ἀκριβεῖς της μορφᾶς, τὰ χρώματά της, τὰ ἀρώματα καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τοὺς ἄλλοτε.

Ἦτον ἐσπέρα πρὸ εἰκοσιπέντε χρόνων εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ χωρίον ὅπου ἐμέλλομεν νὰ διέλθωμεν τὴν νύκτα μετὰ ἐκδρομὴν εἰς τὰς ἀκρωρείας. Μόλις εἶχομεν εἰσέλθει εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ λεωφόρον τῶν καστανεῶν, ἧτις προηγῆται τῆς Μονῆς, καὶ εἶδομεν ἐγεγθεῖσαν ἐκ τινος θρανίου καὶ βαδίζουσαν βραδέως πρὸ ἡμῶν ὑπὸ τὰ δένδρα νέαν καὶ ὠραίαν κόρην ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι καὶ τῇ δόξῃ τῶν δεκακοκτῶ ἐτῶν της· ἦτο λευκὴ, θαυμασίᾳ τὴν διάπλασιν. Εἶχε πυκνὴν καὶ ξανθὴν κόμην πίπτουσαν ἐλευθέρως κατὰ βοστρύχους ἐπὶ τῶν θείων ὤμων της· ἡ μακρόπτυχος ἐσθῆς της, σαράνουσα τὴν γλόην μὲ τὴν οὐράν της διέγραφε κάλλιστα τὴν εὐκαμψίαν τοῦ ἀναστήματος καὶ τὸ σφαιρικὸν τῶν ἰσχυῶν. Τὸ βᾶδισμά της ἦτο μεγαλοπρεπές, καὶ ὅτε, πρὸς τὸν ψίθυρον τῶν θαυμαστικῶν ἀναφωνήσεών μας ἐστράφη, εἶδομεν λεπτήν κατατομὴν πατρικίας μὲ χεῖλην ἐρυθρὰ καὶ ὑπεροπτικά, μὲ ῥίνα μικρὰν ἀνοιούσαν· μὲ ὀφθαλμοὺς διαυγεῖς καὶ ὑπερφάνους.

Καὶ οἱ τρεῖς συγχρόνως παρesyρήθημεν, καὶ λησμονοῦντες τὸν κόματον τῆς ἡμέρας, τὴν ἠκολουθοῦμεν ἐξ ἀποστάσεως ἐπὶ ἀτραποῦ διερχομένης διὰ τῶν ἀμπέλων. Φθᾶσα εἰς τινὰ τρίοδον, ὤθησε θύραν κεκαλυμένην δι' αἰγοκλήματος καὶ ἐγένετο ἄφαντος... Ἐπανελθόντες εἰς τὴν Μονὴν καὶ ἔχοντες τὴν κεφαλὴν πλήρη ἐκ τῆς θαυμασίας ἡμῶν συναντήσεως, ἠρωτήσαμεν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ξενοδοχείου. — Ἡ νεάνις ὠνομάζετο πριγκήπισσα Β. ἦτο Ῥωσίσ καὶ κατόκει μετὰ τῆς οἰκογενείας τῆς μίαν τῶν παρὰ τὴν λίμνην ἐπαύλεων. — Ῥωσίσ, πριγκήπισσα καὶ ὠραία, ἦτο ὅ, τι ἤρει διὰ τὰ ἐξαφθῆ ἢ φαντασία μας, καὶ καθ' ὄλοντό γεῦμα δὲν ὠμιλήσαμεν ἢ περὶ τῆς καλλονῆς τῆς ἐν τούτοις, κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ἐνεκα τοῦ κόπου καὶ τοῦ οἴνου τοῦ Ταλλουὰρ οἱ δύο σύντροφοί μου ἤρχισαν νὰ βαρύνωνται, ὁ οἰστρος τῶν ἐξηγητῶν καὶ ἀνέβησαν νὰ κατακλιθῶσιν. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν εἶχον καμμίαν διάθεσιν νὰ κοιμηθῶ καὶ ἐξῆλθον ἐν τῇ ἐλπίδι νὰ ἐπανίδω ἀκόμη τὴν ἀριστοκρατικὴν καὶ λευκὴν ἐκείνην ὄπτασιαν.

Ἡ ἐσπέρα ἦτο ἐξαιρετος. Πρὸς τὸ Ἄνεσὺ ὁ ἥλιος εἶχε δύσει ἐντὸς σωρείας ὑπερύψων νεφῶν. Ὅπισθεν τῶν βράχων τῆς Τουρνέτ ἡ πανσέληνος ἀνέτελλε καὶ ἔθιγε τὰς χιονώδεις καὶ ἀμαυρὰς κατωφερείας τοῦ ὄρους διὰ τῶν πρώτων ἀκτίνων τῆς, αἵτινες διεπέρων ὡς βέλη τὴν ὀμίχλην τῶν χαραδρῶν πανταχόθεν δ' ἐν τῇ κοιμημένη πεδιάδι ἠκούοντο φωναὶ γρύλλου, μιγνυόμενοι μὲ τὰς κραυγὰς τῶν βατράχων. Εἰς τοὺς πόδας μου τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης ἀκόμη μόλις ἐσάλειε φλοισβίζον ἐλαφρῶς. Ἡκολούθουν τὰ ἄκρα μικροῦ λειμῶνος, καὶ ἐνῶ ἐβάδιζον μὲ τὰ βλέμματα πρὸς τὰ ὕψη ἐφανταζόμην νέαν συνάντησιν μὲ τὴν νέαν Ῥωσίδα ἐφανταζόμην ῥομαντικὰ ἐπεισόδια τὰ ὅποια ἠδύναντο νὰ μᾶς σχετίσουν· ἤρχιζα φανταστικὴν συνομιλίαν καὶ ἔλεγον πράγματα πολὺ πνευματώδη καὶ πολὺ εὐγλωττα. Αἰφνης ἤκουσα ὑπὸ τούς κλάδους ἰτέας τὸν μεταλλικὸν ἦχον ἀλύσεως ἀκατίου κινουμένης καὶ εἰς ἀπόστασιν πέντε βημάτων εἶδον κινουμένην λευκὴν μορφήν... Ἦτο ἡ πριγκήπισσα.

Προσεπάθει νὰ λύσῃ τὴν ἄλυσιν ἣτις συνέδεδε τὸ ἀκάτιον μὲ πάσσαλον στερεῶς ἐμπεπηγμένον εἰς τὴν ὄχθην· ἀλλὰ δὲν τὸ κοτώρῃσιν. Τὰ μικρὰ δάκτυλά τῆς ματαίως ἐπληγώοντο ἀπὸ τοὺς ἐσκώριασμένους κρίκους τοῦ κόμβου. Ἐκτύπα μὲ τὸν πόδα τὴν γῆν μετ' ἀνυπομονησίης, ὁ ἐρεθισμὸς ἐξῆπτε τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, καὶ τὰ παιδικὰ τῆς χεῖλη, τὰ συνεπτυγμένα καὶ σκυθρωπά, ἀνεφώνουν μετὰ πείσματος:

— Εἶνε νὰ σκάσῃ κανεὶς!..

— Ἐπιτρέψατε! εἶπον προχωρῶν ἀποτόμως.

Καὶ γονατίσας ἔλυσα τὴν ἄλυσιν, ὄχι χωρὶς νὰ βλάψω ἀρκετὰ τοὺς ὄνυχάς μου.

Εἶχεν ἤδη πηδήσει εἰς τὸ ἀκάτιον καὶ μὲ ἐξήταζεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Εἶχον διέλθει ὀκτῶ ἡμέρας εἰς τὸ ὄρος, βαδίζων μὲ οἶον δῆποτε καιρὸν, κοιμώμενος ἐπὶ τοῦ χόρτου, καὶ ἡ ἐνδυμασία μου ἦτο πολὺ ἀτημέλητος· γενειὰς μακρὰ καὶ κακῶς ἐκτενισμένη, πῖλος ἐρρυτιδωμένος, ἐνδύματα τριμμένα, περικνημίδες χωματισμένα. Προφανῶς μὲ ἐξέλαβεν ὡς λεμβούχον.

— Εὐχαριστῶ, ἐψιθύρισε, τώρα φέρετέ με μέχρι τοῦ Δουίντ, ἂν θέλετε.

— Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν, ἀπεκρίθην, ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς.

Εἰσεπήδησα καὶ ἐγὼ, καὶ διὰ τῆς κόπης ἀπωθήσας τὸ ἀκάτιον, ἤρχισα νὰ κωπηλατῶ, ἐνῶ ἐκείνη ἀντικρὺ μου ἐκυβέρνηα τὸ πηδάλιον. Ἡ σελήνη ἀνατέλλουσα ἐδείκνυεν ἤδη καθάρωτερον τὴν ὠραίαν τῆς μορφήν, τὴν πονηρὰν ἄμα καὶ ὑπερήφανον, τὴν ὅποίαν περιέβαλλεν ἡ βοστρυχωτὴ ξανθὴ τῆς κόμη καὶ ὅπου ἔλαμπον δύο μαῦροι ὀφθαλμοί, ἔτι μᾶλλον ἀμαυρούμενοι ὑπὸ τῆς σκιάς τῶν μακρῶν βλεφαρίδων τῆς. Ἐκ τοῦ περιστηθίου τῆς τοῦ μεταξίνου μεγάλῃ ἀνθοδέσμη κυκλαμῆς ἀπέστελλε μέχρις ἐμοῦ τὸ ὄξυ ἄρωμά τῆς.

— Ἦθελον νὰ κάμω τὸν περίπατον αὐτὸν πρὸ πολλοῦ—ἔκρινε καλὸν νὰ μοὶ εἶπῃ ἐν εἶδει ἐξηγήσεως—ἀλλ' ἡ Θεὶά μου φοβεῖται τὸ νερὸν καὶ ἡ Μίς Γρέϋ εἶνε πολὺ δειλή· ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ ἐξέλθω μόνη, καὶ ἂν δὲν ἦτον αὐτὴ ἡ παληοκλυσιδὰ θὰ ἤμην ἡδὴ μακρὰν.

Ὁμίλει τὴν γαλλικὴν πολὺ καθαρὰ μὲ ἐλαφρὸν ξενικὸν τόνον, ὅστις ἐδίδεν εἰς τοὺς λόγους τῆς γλυκύτητα μᾶλλον ἐπαγωγόν. Ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ θαυμαστοῦ δὲν ἐσκεπτόμην νὰ τῆς ἀπαντήσω καὶ ἠρκοῦμην κωπηλατῶν γενναίως, ὥστε ἐφθάσαμεν πολὺ ταχέως εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης.

— Ἐπὶ τέλους ἤλθετε εἰς τὴν ὠραν, ἐξηκολούθησε, δὲν ἐχάσατε τὸν καιρὸν σας, καὶ θὰ σας πληρώσω διὰ τὸν κόπον σας.

Ἐνῶ ὠμίλει ἐξήγαγε ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς μικρὸν χρηματοφυλάκιον, καὶ ἐμελλε νὰ λάβῃ νόμισμα, ἀλλὰ τὴν ἐσταμάτησα διὰ χειρονομίας.

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς, δὲν εἶμαι λεμβούχος, καὶ ἀρκετὴ πληρωμὴ ἦτο δι' ἐμέ ἡ εὐχαρίστησις νὰ σας συνοδεύσω εἰς τὸν νυκτερινὸν αὐτὸν περίπατον.

Ἦγειρε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν, τὸ ὠραῖον μέτωπόν τῆς συνεσπάσθη καὶ μὲ προσέβλεψε μὲ ἦθος ἀνήσυχον καὶ ὀργίλον.

— Καὶ ποῖος εἶσθε λοιπὸν; ἠρώτησεν ἀγερώχως.

— Είμαι άπλοῦς περιηγητής, πολὺ εὐτυχῆς ὅτι εὐρέθην ἐκεῖ κατὰ τύχην διὰ τὰ σὰς παρά-
σχῳ ὑπηρεσίαν.

Ἐπραύθη ὀλίγον καὶ ἀπεφάτισε νὰ μειδιάσῃ.

— Ἄ! ὑπέλαβε, τότε ὀφείλω νὰ σὰς ζητή-
σω συγγνώμην διὰ τὴν ἀδιακρισίαν μου. Ἐκαμα
ἀνοησίαν τὴν ὁποίαν ἡ διδασκαλισά μου, ἡ Μίς
Γρέϋ θὰ ὠνόμαζε βεβαίως improper... Ἐὰν θέ-
λετε, ἄς ἐπκνέλωμεν εἰς Τζαλλουάρ.

Ἐδῶκεν εἰς τὸ πηδάλιον κίνησιν, δι' ἧς μετ-
εστράφη τὸ ἀκάτιον, καὶ ἤρχισα πάλιν κωπη-
λατῶν, ἀλλὰ τῶρα μετὰ πλείονος βραδύτητος.
Ἡ σελήνη, ἣτις ἀνέβαινε ὀλονὲν ἔριπτε τὰς
ἀκτῖνας τῆς ἐπὶ ὄλου τοῦ πλάτους τῆς λίμνης·
τὰ ὄρη κεκαλυμμένα ὑπὸ ἀτμῶν εἶχον μαγικὴν
ὄσφιν, καὶ μακρὰν, πρὸς τὸ Δουσσαρ πυρὰ βο-
σκοῦ ἀνημμένη ἐπὶ τινος κορυφῆς μᾶς ἀπέστελλε
τὸ ἐρυθρὸν φῶς τῆς.

— Ἀνέβητε εἰς τὸ Λευκὸν Ὅρος; μὲ ἠρώτη-
σεν ἡ νέα πριγκήπισσα, ἣτις, ἐξασφαλισθεῖσα ὡς
πρὸς τὴν ιδιότητά μου, ἔκρινε καλὸν νὰ φανῇ
φιλόφρων καὶ νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν.

— Ἄπ' ἐκεῖ ἔρχομαι . . ἐπανῆλθον εἰς τὴν
λίμνην τοῦ Ἀνεσσύ διὰ τοῦ στενοῦ τοῦ Ἀραβί,
τοῦ Τὸν καὶ τῆς Τουρνέτ.

— Γνωρίζετε λοιπὸν τὴν λίμνην μας; Δὲν
εἶνε τρώντι λαμπρά;

— Ναί, πρὸ πάντων κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

— Εἶναι ὠραία πάντοτε! ἀπήντησε βιαίως
εἶναι τόσο διαυγῆς καὶ διαφανῆς ὥστε αἰσθάν-
νεται κανεὶς τὴν ὄρεξιν νὰ πῆσῃ μέσα. . . Ὡ
τὸ νερόν! ἀγαπῶ τὸ νερόν! ἀνέκραξε βυθίζουσα
μὲ ἠδονὴν τὸν ἕνα τῶν βραχιονῶν τῆς εἰς τὴν
ἀργυρόχρουν αὐλάκκα τοῦ ἀκατίου.

— Μήπως εἰσθε Νεραΐδα; εἶπα παρατηρῶν
αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ.

— Ἦθελα νὰ ἦμαι . . Λέγουν ὅτι ὑπάρχουν
ἐδῶ, διότι ἤξεύρετε αὐτὴ ἡ λίμνη ἔχει παρα-
δόσεις . .

— Ἀλήθεια;

— Οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου πιστεύουν ὅτι ἐδῶ
ὅπου εἴμεθα, χωρίον ὀλόκληρον κατεβυθίσθη ὑπὸ
τὸ ὕδωρ, διότι οἱ κάτοικοι εἶχον ἀρνηθῆ νὰ φι-
λοξενήσουν γραΐαν ἐπαίτιδα, ἡ ὁποία ἦτο Νε-
ραΐδα. Τὰς νύκτας μὲ τὴν πανσέληνον, οἱ ἀλέ-
κτορες τοῦ χωρίου τοῦ βυθισθέντος λαλοῦν εἰς
τὸ βάθος τῆς λίμνης, καὶ οἱ κώδωνες ἤχουῖν ὡς
δι' ἀκολουθίαν . . . Νὰ ἀκούσατε! . .

— Εἶχε κλίνοι ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ ἀκατίου καὶ
ἠκροῶτο γελῶσα καὶ διαβρέχουσα τοὺς δακτύ-
λους τῆς εἰς τὸ ὕδωρ.

— Ἀκούετε; ἐπανέλαβε.

Εἶχον πλησιάσει, αἱ δύο κεφαλαὶ ἡμῶν ἠγ-
γίζον σχεδὸν πρὸς ἀλλήλας καὶ ἠκροῦμεν εὐ-
πειθῶς. Ἄλλως δὲ διὰ νὰ μείνω εἰς αὐτὴν τὴν
ἔσιν θὰ ἐπίστευον καὶ θὰ ἐβεβαίουν ὅτι αὕτη

ἤθελε. Καὶ τρώντι μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουον ἀό-
ριστον καὶ θελκτικὴν μουσικὴν. Ἴσως ἦσαν
μόνοι οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας μου, διότι ἤμην
ἰσχυρῶς συγκεκινημένος πλησίον τῆς περικαλ-
λοῦς αὐτῆς πριγκήπισσης μὲ τὸ εὐκαμπτον σώμα
τὴν ξανθὴν κόμην καὶ τοὺς μαγικοὺς ὀφθαλμοὺς.
Πρὸς τούτοις τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τῆς κυκλα-
μιᾶς ἀνέβαινεν εἰς τὴν κεφαλὴν μου.

— Σούτ! ἐξηκολούθησε μὲ ὕφος μυστηριῶ-
δες, θέτουσα τὸν ἐβρεγμένον δακτυλόν τῆς ἐπὶ
τῶν χειλέων τῆς, νὰ ἡ Νεραΐδα τῆς λίμνης, ἡ
ὁποία μᾶς καλεῖ. . .

Ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἠκούοντο μακρὰν οἱ
ἦχοι κέρατος, καὶ κατὰ παράδοξον ἀκουστικὸν
φαινόμενον τὸ σάλπισμα αὐτὸ ἐφαίνετο ἀνα-
βαῖνον ἐκ τῆς λίμνης.

— Ἐ! λοιπὸν! ἐπανέλαβεν ἐκρηγνυομένη εἰς
γέλωτα ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἐκπεπληγμένης μορφῆς
μου νομίζω ὅτι δὲν εἶνε παρὰ ἀπλοῦν κυνηγετι-
κὸν κέρας!

— Σεῖς, ἀνεφώνησα μετ' ἐρωτικοῦ ἐνθουσια-
σμοῦ, σεῖς εἰσθε ἡ Νεραΐδα, σεῖς δίδετε εἰς τὴν
λίμνην ὄλας τὰς μαγεῖας σας!

Πάλιν ἐξερράγη εἰς γέλωτας, καὶ ἐπειδὴ εἶ-
χον ἀρχίσει νὰ κωπηλατῶ, ἐπλησιάζαμεν μετ'
ὀλίγον πλησίον μιᾶς ἀμπέλου· ἐκεῖθεν τῶν κλη-
μάτων κομψὴ ἔπαυλις διέγραφε εἰς τὸ φῶς τῆς
σελήνης, ἐπὶ τῆς χλόης, τὰς κεραμείους στέγας
μὲ δύο περίπτερα ἠνωμένα κατὰ τὸν Ἰταλικὸν
τρόπον ὅπου ἀνερχοῦντο τὰ αἰγοκλήματα.

Αἴφνης μορφὴ τις μαζύρη ἐκ τῆς σκιᾶς κλί-
νουσα ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου ἐκράξε τὴν νεάνιδα:

— Νάδια! . . Νάδια! . . δὲν θὰ γυρίσης;
Θὰ κρούσης.

— Εἶνε ἡ θεῖα μου, ἐψιθύρισε ἡ Νάδια δὲν
ἤξεύρω ἂν θ' ἀρπάξω κανένα συναχι, ἀλλὰ βέ-
βαια θ' ἀρπάξω ἕνα καλὸ μάλλωμα. . . . Εὐ-
χαριστῶ, κύριε, καὶ καληνύκτα . . . Λαβετε
τὸν κόπον νὰ δέσετε τὸ ἀκάτιον . . . Ἐπειδὴ
δὲν εἰσθε ὁ λεμβοῦχος, δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς πλη-
ρώσω τὸν κόπον σας, καὶ ὅμως ἤθελα νὰ ἐξο-
φλήσω τὸ χρέος μου.

Ἐράνη σκεπτομένη πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα
ἀποτόμως ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ ἐπιστηθίου τῆς
τὴν ἀνθοδέσμην τῆς κυκλαμιᾶς καὶ ῥίπτουσα
αὐτὴν πρὸς ἐμέ:

— Χαίρετε! μοὶ εἶπε· φυλάξατε αὐτὰ τὰ
ἄνθη εἰς ἀνάμνησιν τῆς Νεραΐδας τῆς λίμνης! . .

Ἀνέβη τὴν ὄχθην καὶ ἐγένετο ἄφαντος ὑπὸ
τοὺς πλατάνους τῆς ἐπαύλεως.

Τῇ ἐπαύριον οἱ σύντροφοί μου καὶ ἐγὼ ἀνε-
χωροῦμεν διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τοῦ Ἀνεσσύ, καὶ
δὲν ἐπανεῖδον πλέον τὴν ὠραίαν πριγκήπισσαν. . .

Καὶ ἰδοὺ με μετὰ εἰκοσιπέντε ἔτη εἰς τὰς
ὄχθας τῆς μαγικῆς αὐτῆς λίμνης. Ἡ ἔπαυλις
ὑψοῖ πάντοτε ἐντὸς τῶν ἀμπελῶνων τὰ περι-

περὰ τῆς μὲ τὰς κεραμείους στέγας. Αἱ κυκλαμικαὶ ἀνοίγουσι πάντοτε ἀνὰ τὰ δάση τῶν ἐλάτων τὰ εὐώδη ροδόχροα ἄνθη των. Περιηγηταὶ νέοι, ἀκμαῖοι καὶ εὐθυμοὶ, καταβαίνουνσιν ἀκόμη τραγωδοῦντες τῆς Τουρνὲτ τὰς χαράδρας... Ἐπανήλθον μὲ τὸ ἀκάτιον εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐβυθίσθη τὸ μυθικὸν χωρίον, ἀλλὰ μάτην ἠκροάσθη... Δὲν ἤκουσα πλέον οὔτε τοὺς κώδωνας ἠχοῦντας, οὔτε τὴν φωνὴν τῆς Νεραΐδας. Δὲν ἤκουσα ἠχοῦντα ἢ τὰ πεντήκοντά μου ἔτη, ἐνῶ αἱ μελαγχολικαὶ φωναὶ τῶν βατράχων ἐφαίνοντο θρηνοῦσαι τὴν ἀποπτᾶσαν νεότητά μου καὶ τοὺς ἐκλιπόντας συντρόφους μου.

André Theuriet

[Μετάφρασις Ψ']

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Ἐν Σουηδία ἀπέθανε πρό τινας ὁ διαπρεπὴς καθηγητῆς Γουλιέλμος Σεδέλιος. Μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ ἐξεδόθησαν τὰ ἀπομνημονεύματά του, ἐν τοῖς ὁποίοις ἀναφέρεται καὶ τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον σχέσις ἔχον πρὸς τὴν Ἑλλάδα: Ἡ ἐλληνικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1821 εἶνε γνωστὴν ὅτι συνεκίνησε πάντας τοὺς πεπολιτισμένους λαοὺς μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ σουηδικοῦ. Ἐν Στοκχόλμῃ καὶ ἀλλαγῇ τῆς Σουηδίας ἐγένοντο τότε ἔρνοι χρηματικοὶ ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων. Ὁ Σεδέλιος δεκαετῆς μόλις τὴν ἡλικίαν ἀπέστειλεν ὅλα τὰ ἐκ πατριῶν φιλοδωριῶν κεφάλαιά του, ἰσοδυναμοῦντα πρὸς 2 1/2 ἐλληνικὰς δραχμάς, πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ἐράνων ἐπιτροπὴν μὲ τὴν ἐξῆς σημείωσιν: Ἐκ μέρους δεκαετῶν πατρῶν ἀγαπῶντος τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἑλευθερίαν.

— Ἀπὸ τῆς 6 μαΐου μέχρι τῆς 15 ὀκτωβρίου οἱ ἐπισκέπται τῆς Παρισίνης Ἐκθέσεως ἀνήλθον ἐν ὄλῳ εἰς 51 504 224.

— Εἰς τὸν πρὸς κατάργησιν τῆς δουλείας διεθνῆ σύνδεσμον θὰ προσέλθῃ καὶ ἡ Περσία.

— Ἀπέθανεν εἰς τῶν τεσσάρων τελευταίων Ἀγγλων ἀπομάχων τοῦ Βαρτελῶ ὁ ἀντισυνεχματάρχης Βασίλειος Ζάκσον.

— Διὰ τὴν ἀνίδρυσιν πύργου ἐν Λονδίῳ, παρεμφοῦς πρὸς τὸν τοῦ Ἄϊφφελ, ἀλλ' ὑψηλοτέρου ἐκείνου προσεκηρύχθη ἄγων ἀρχιτεκτονικὸς εἰς ὃν ἐκλήθησαν οἱ ἀρχιτέκτονες νὰ ὑποβάλωσι σχέδια συνδύζοντα τὴν στερεότητα πρὸς τὴν κομψότητα. Ἐτάχθησαν δύο ἄθλα: διὰ τὸ ἄριστον σχέδιον 500 γυνεαὶ καὶ διὰ τὸ δευτερεῖον 250.

— Αἱ πλεῖσταί τῶν μεγάλων πόλεων ἔχουσι καὶ μεγάλα χρέη, ὅχι ὅμως ἀνάλογα πρὸς τὸν πληθυσμὸν αὐτῶν. Οὕτω κατ' ἀκριβῆ ὑπολογισμὸν ἐν Παρισίοις ἀναλογεῖται 790 φράγκα εἰς ἕκαστον κάτοικον, ἐν Μιλάνῳ 218, ἐν Βιέννῃ 193, ἐν Βερολίῳ 154, ἐν Βρυξέλλαις 1605. Ἐν Ἀθῆναις δέ;

— Ἐν Μαγεντία συνέβη τὸ ἐξῆς σπανιώτατον εἰς τὰ χρονικά τοῦ θεάτρου: μεγάλῃ μερὶς τοῦ κοινοῦ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπλεόναζον αἱ γυναῖκες, ἀπήτησε παρὰ τῆς δημαρχίας νὰ ἀπαγορευθῶσιν ἐν τῷ θεάτρῳ αἱ παραστάσεις τῆς Δίκης Κλεμανώ, τοῦ γνωστοῦ δρά-

ματος τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ, καὶ ἡ ἀπαίτησις αὕτη εἰσηκούσθη.

— Ὁ Κοκλέν, ὁ διάσημος γάλλος ἠθοποιός, συμβληθῆς μετὰ ρώστου ἐργολάβου μεταβαίνει εἰς Ρωσίαν ἵνα δώσῃ σειράν πραστώσεων ἀπὸ τοῦ νοεμβρίου μέχρι τοῦ μαρτίου, ἐν Πετροπόλει, Μόσχᾳ, Κρακοβίᾳ, Κιέβῳ καὶ Ὁδησσῷ.

— Ἡ κυρία Βικρῶ ἐδώρησεν εἰς τὸ παρισινὸν Ὁρδεῖον τὸ εἰς χεῖρας αὐτῆς εὐρισκόμενον μουσικὸν χειρόγραφον τοῦ Δὸν Ζουὰν τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Μότσαρτ.

— Ὡς ὑποψῆριοι ἀκαδημικῶι διὰ τὴν ἔδραν τοῦ Ὁρδεῖ ἀναφέρονται ὁ Ζολᾶ, ὁ Τεριέ, ὁ Σαρσὲ καὶ ὁ Βουρζέ.

— Εἰς τὸν ἔξοχον γάλλον ζωγράφον Μεσσονιὲ ἀπενεμήθη ὁ μεγαλόσταυρος τῆς λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

— Ἄμχ τοῦ ζητήσης ἐκ μέρους μου τὴν χάριν αὐτῆν δὲν θὰ σοῦ τὴν ἀρνήθῃ.

— Μά τί λόγον ὑποχρεώσεως ἔχει ἀπέναντί σου;

— Σπουδαίωτατον: ἂν δὲν ἔπαίρνα ἐγὼ τὴν γυναῖκα ποῦ ἤπῃρα... θὰ τὴν εἶχε πάρῃ αὐτός.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ υἱὸς ἀνθρώπου πλουτίσαντος δι' ἀτιμίας ἤμπορεῖ νὰ εἶνε τίμιος ἄνθρωπος — ὁ γαμβρός του ποτέ!

*

Ἡ καρδία τῆς γυναίκος ὁμοιάζει μὲ τὴν χιόνα: ἅμα ὀλίγον ρυπανθῆ μεταβάλλεται εἰς βόρβαρον.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Συγκόλλησις ἀγγείων ἐκ πορσελάνης.

Ὅσπῃδῆποτε προσοχὴν καὶ ἂν καταβάλλωσιν αἱ οἰκοδόμοι, συμβαίνουνσιν ζημίαι καὶ θραύονται ἐνίοτε τὰ ἐκ πορσελάνης ἢ φαγεντίας ἀγγεῖα, διὸ χρήσιμος εἶναι ἡ γνώσις τῆς διορθώσεως τοῦ κακοῦ ἐφ' ὅσον εἶναι ἐφικτόν. Πρὸς συγκόλλησιν λοιπὸν τῶν θραυσθέντων πινακίων ἢ ἄλλων ἀγγείων γίνεται χρῆσις κόλλας κατασκευαζομένης κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Λαμβάνομεν 125 γραμμάρια λευκοῦ τυροῦ χλωροῦ, τὸν ὅποιον πλύνομεν θλίβοντες διὰ τῆς χειρὸς μέχρις ὅτου τὸ ὕδωρ τῆς πλύσεως πέσῃ καθαρὸν· τότε δὲ θέτομεν τὸν τυρὸν εἰς μαρμάρινον ἰγδίον εἰς τὸ ὅποιον ρίπτομεν καὶ τὰ λευκώματα τριῶν ῥῶν καὶ τὸν χυμὸν ἐπὶ τῇ ὀκτῶ σκελίδων σκορόδου καὶ τρίβομεν ἐπιπάσσοντες κόνιν ἀσέστου ἕως οὗ ἡ κόλλα καταστῆ ξηρὰ. Θέτομεν δ' αὐτὴν εἰς φιαλίδιον πλατύστομον, τὸ ὅποιον κλείομεν διὰ πώματος στεγανῶς. Ὅταν θέλωμεν νὰ συγκολλήσωμεν τι ἐξάγομεν ἐκ τοῦ φιαλιδίου ὀλίγην ἐκ τῆς κόλλας ταύτης, τὴν ἀναλύομεν εἰς ὀλίγον ὕδωρ καὶ ἀλείφομεν τὰ τετρασμένα μέρη, σφίγγομεν δὲ δι' ἰσχυρῶς κλωστής τὰ τεμάχια πρὸς ἀλλήλα καὶ τὰ ἀφίνομεν νὰ ξηρανθῶσιν εἰς τὴν σκιάν. Τὰ οὕτω συγκολληθέντα τεμάχια, ἂν ἡ ἀποξηρανσις εἶναι τελεία, δὲν ἔχουσι κανένα φόβον οὔτε ἐκ τοῦ πυρός, οὔτε ἐκ τοῦ θερμοῦ ὕδατος.